

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **D.**
se sídlem XXX
zastoupen JUDr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem
se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne XXX, č. j. XXX

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne XXX, č. j. XXX a č. j. XXX (rozhodnutí o výši hotových výdajů), a prvostupňová rozhodnutí potvrzena. Rozhodnutími o výši hotových výdajů správce daně stanovil podle § 182 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) žalobci k náhradě hotové výdaje (na částku XXX + XXX), které správci daně vznikly při provádění daňové exekuce žalobce, nařízené exekučním příkazem na prodej movitých věcí ze dne XXX, č. j. XXX (dále jen „exekuční příkaz“), na základě žádosti o vymáhání daňových pohledávek od dožadujícího orgánu Slovenské republiky vymáhat daňové nedoplatky ve výši XXX Kč (Žádost), za hangárování vrtulníku ve vlastnictví žalobce XXX, rejstříkové značky XXX a výrobního čísla XXX (dále jen „Vrtulník“) za 2. a 3. Q 2023.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zejména vyplynulo, že žalobce v odvolání argumentoval obdobně jako v podané žalobě. K jeho námitkám žalovaný zdůraznil, že se oprávněnost či neoprávněnost exekuce odvozuje z důvodů pro zastavení exekuce dle § 181 odst. 1 písm. a), e) daňového řádu, popř. z důvodů, pro které bylo vyhověno námitce dle § 159 daňového řádu. Ve věci žalobce nedošlo k zastavení exekuce z těchto důvodů a exekuce nebyla zrušena. Pro nařízení exekuce byly splněny všechny zákonné podmínky a nezaniklo ani právo vymáhat nedoplatek. Exekučním titulem je výkaz nedoplateků č. j. XXX. K vymáhání pohledávky správce daně přistoupil na základě pověření Generálního finančního ředitelství, jehož podkladem byla mezinárodní žádost o vymáhání pohledávek ve výši XXX, ref. Č. XXX, od dožadujícího orgánu Slovenské republiky. Správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy jej příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí za nezákonný a zruší jej. Část písemností včetně exekučního příkazu obdržel žalobce dne XXX. Hotové výdaje, k jejichž úhradě správce daně žalobce zavázal, vznikly za druhý a třetí kvartál roku 2023, tedy až po doručení exekučního příkazu. Nezákonnost postupu správce daně pro absenci souhlasu se zpeněžováním předmětu zajištění neshledal. Správce daně dne XXX požádal Krajské státní zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně, o uvolnění zajištěných movitých věcí k vymožení neuhrazené daňové pohledávky v celkové výši XXX Kč. Tato částka odpovídá pohledávce, o jejíž vymáhání požádala slovenská daňová správa v rámci mezinárodního dožádání. Souhlas byl správci daně dne XXX udělen a nařízení daňové exekuce prodejem movité věci tak proběhlo řádně.
3. Žalovaný dále uvedl, že v době zahájení exekuce byl jako vlastník v leteckém rejstříku zapsán žalobce. Letecký rejstřík stojí na principu materiální publicity a s ohledem na to, že správce daně před nařízením daňové exekuce ověřil u Úřadu pro civilní letectví, že vlastníkem Vrtulníku je žalobce, neměl správce daně pochybnosti o tom, že daňová exekuce postihuje právě jeho majetek. Správcem vydané rozhodnutí o výši hotových výdajů vychází z aktuálního stavu věci ke dni vydání rozhodnutí, to vydal správce daně v souladu se zákonem. O výběru podaných nabídek za uskladnění Vrtulníku sepsal správce daně dle § 63 daňového řádu Úřední záznam ze dne XXX, č. j. XXX (dále jen „Úřední záznam“). Nyní učiněná nabídka společnosti XXX již nemůže mít na v minulosti učiněný postup správce daně žádný dopad, když tento přistoupil na nabídku jiné společnosti, která byla v době, kdy vyvstala potřeba výběru vhodné společnosti pro uskladnění Vrtulníku, vhodnější.
4. Dle žalovaného správce daně vydal dne XXX nový exekuční příkaz č. j. XXX, kterým nařídil exekuci prodejem movitých věcí k vymožení nedoplatku ve výši XXX, úroku z prodlení a exekučních nákladů (dále jen „nový exekuční příkaz“), a následně byl proveden soupis Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

movitých věcí. Správce daně přistoupil k zastavení exekuce vedené na základě předchozího exekučního příkazu z důvodu, že dne XXX obdržel sdělení dožadujícího orgánu Slovenské republiky o zpětvzetí Žádosti. Důvodem tohoto zpětvzetí byla ztráta účinnosti předběžného opatření uloženého rozhodnutím č. XXX/XXX ze dne XXX ve výši XXX a rozhodnutím č. XXX ze dne XXX ve výši XXX. Dožadující orgán zároveň avizoval zaslání nové žádosti o mezinárodní pomoc při vymáhání pohledávky. Novou žádost o mezinárodní pomoc při vymáhání pohledávky pak správce daně obdržel dne XXX. S ohledem na tyto skutečnosti správce daně přistoupil k vydání nového exekučního příkazu. Exekuce nařízená předchozím exekučním příkazem byla zastavena rozhodnutím správce daně o zastavení daňové exekuce č. j. XXX ze dne XXX podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu, neboť odpadl důvod, pro který byla nařízena. Exekuce tak nebyla zrušena pro neoprávněnost, jak namítal žalobce.

II. Žaloba

5. V *první žalobní námitce* žalobce odkázal na § 182 odst. 1 daňového řádu a tvrdil, že v daném případě byla exekuce prováděna neoprávněně a nemohla mu tak být uložena povinnost náhrady nákladů s ní souvisejících. O nařízené exekuci ani probíhající dražbě Vrtulníku nebyl po dlouho dobu informován. Až do dne 9. 11. 2022 mu nebyly řádným způsobem doručeny žádné listiny, nebylo mu umožněno uplatnit svá práva v řízení. Tím byl řízení zatíženo závažnými procesními vadami, které značným způsobem zasáhly do práv žalobce a dalších osob. Správce daně od počátku daňové exekuce rezignoval na řádné doručování písemností ve věci, nebral žádné ohledy na skutečnost, že žalobce je zahraniční právnickou osobou (stejně tak i statutární orgán žalobce) a až do listopadu 2022 zasílal žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb toliko listinné zásilky bez řádného poučení. To se dělo opakovaně i poté, co se mu jako nedoručitelné vrátily. Skutečnost, že se žalobci nedaří doručovat správce daně nezohlednil. Bylo přitom jeho povinností využít i dalších možností doručování (např. jednateli žalobce, jehož adresa je bez sebemenších potíží zjištělná). Žalobce byl od 12. 1. 2021 zastupován zmocněncem, o čemž byl přinejmenším slovenský správce daně informován. Lze důvodně předpokládat, že s tím musel být srozuměn i český správce daně. Správci daně doložil i kopie relevantních dokumentů, zejména plnou moc v minulosti udělenou žalobcem zejména ve věci správy daní a daňovém řízení společnosti XXX ze dne XXX a oznámení Daňového úřadu Žilina o daňové kontrole ze dne XXX, adresované žalobci právě cestou výše zmíněného zmocněnce.
6. Dle žalobce byla exekuce vedena nezákonně od počátku. Pokud by byla vedena řádně, byly mu řádně doručovány písemnosti a byl řádně vyrozumíván o všech úkonech, náklady exekuce by vůbec nemusely vzniknout nebo by byly podstatně nižší. Správce daně od samého počátku nezachovával potřebnou míru pečlivosti, kterou bylo možno na něm požadovat. Porušení svých procesních povinností si mohl uvědomit, mohl mu i předejít. Ze strany správce daně šlo o neodpovědné vedení exekuce, která byla později zcela zastavena. K tomu odkázal na odborný komentář k § 182 daňového řádu.
7. *Druhou žalobní námitkou* žalobce tvrdil, že byla exekuce vedena bez náležitého souhlasu orgánů činných v trestním řízení (OČTŘ). Souhlas byl přitom nezbytný, neboť byl Vrtulník dříve zajištěn podle § 79a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“) v rámci probíhajícího trestního řízení usnesením Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Služba kriminální policie a vyšetřování, Odbor hospodářské kriminality (poznámka soudu - dále jen „Policie“) ze dne XXX, č. j. XXX (Usnesení o zajištění). S věcí, na kterou se vztahuje rozhodnutí o zajištění, lze v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

výkonu rozhodnutí, veřejné dražby, exekuce nebo insolvenčního řízení nakládat jen po předchozím souhlasu předsedy senátu a v přípravném řízení státního zástupce. Správce daně přistupoval ke zpeněžování Vrtulníku za účelem vymáhání podstatně větší pohledávky, než byl udělen souhlas ze strany OČTŘ (přípis Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočka ve Zlíně č.j. XXX ze dne XXX, kde je udělen souhlas k vymáhání neuhrazené daňové pohledávky „až do celkové výše XXX“). Správce daně tedy vědomě překračoval souhlas udělený OČTŘ a se zajištěnou věcí nakládal nezákonným způsobem. Svého pochybení si byl zřejmě vědom, žádal proto dodatečně státní zastupitelství o souhlas s tímto postupem.

8. *Ve třetí žalobní námitce* žalobce uvedl, že daňová exekuce byla zcela zastavena rozhodnutím správce daně ze dne XXX, č.j. XXX, neboť dne XXX obdržel sdělení dožadujícího orgánu Slovenské republiky o zpětvzetí žádosti z důvodu ztráty účinnosti předběžného opatření uloženého rozhodnutím č. XXX ze dne XXX ve výši XXX a rozhodnutím č. XXX ze dne XXX ve výši XXX. Titulem vedeného exekučního řízení proti žalobci přitom bylo právě dožádání orgánu Slovenské republiky, a to na základě dvou předběžných opatření, která ale později pozbyla účinnosti. V důsledku toho pozbylo důvodnosti (legitimity) i exekuční řízení vedené proti žalobci a bylo by bylo nespravedlivé, aby šly náklady exekuce k jeho tíži. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. listopadu 2020., č.j. 15 Af 7/2018-38, a citoval z něj.
 9. *Ve čtvrté žalobní námitce* tvrdil, že mu nenáleží a v době vydání prvostupňového rozhodnutí ani nenáleželo vlastnické právo k Vrtulníku. Vlastnické právo k Vrtulníku náleží společnosti XXX (dříve XXX) na základě kupní smlouvy mezi touto společností a žalobcem ze dne XXX a předávacího protokolu ze dne XXX. V příslušném českém registru dosud nedošlo k administrativnímu přepisu vlastnictví k Vrtulníku na kupujícího, vlastnické právo z hlediska hmotněprávního na nového vlastníka ale již přešlo. Rozhodným právem pro danou kupní smlouvu je slovenské právo. Dle čl. V. odst. 1 této smlouvy přešlo vlastnické právo převzetím Vrtulníku a sepsáním předávacího protokolu. Argumentace žalovaného ustanoveními zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví (dále jen „zákon o civilním letectví“) proto není relevantní. Společnost XXX dokonce v této souvislosti podala proti žalobci dne XXX k Městskému soudu Bratislava III. žalobu o určení vlastnického práva k Vrtulníku, věc je vedena od sp. zn. XXX. Nadto se XXX vůči správci daně domáhá vyloučení Vrtulníku z exekuce. Žalovaný, resp. správce daně v této souvislosti již nemůže argumentovat svou dobrou vírou v zápis ve veřejném registru.
 10. *Pátou žalobní námitkou* žalobce tvrdil nepřiměřenost exekučních nákladů s tím, že již v odvolání namítal, že správce daně neučinil součástí spisu podklad obsahující objektivizovaná zjištění ceny za službu, jejíž úhradu žalobci ukládal. Žalovaný zaslal zmocněnci žalobce dokument nazvaný ÚŘEDNÍ ZÁZNAM, podle § 63 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, č.j.: XXX, který měl vzniknout dne XXX (dále jen „Úřední záznam“). Z tohoto úředního záznamu si nelze vytvořit komplexní přehled o cenách za služby spojené se skladováním Vrtulníku (jaké by byly náklady na přelet do XXX, který nabízel nejlevnější uskladnění, přičemž Praha je blíže Hradci Králové pro provádění servisních a konzervačních úkonů ze strany XXX). Úřední záznam odkazuje na řadu dalších úředních záznamů, které žalobci nebyly zpřístupněny, a je nepřezkoumatelný stejně jako je nepřezkoumatelné (z části) žalobou napadené rozhodnutí. Správce nesprávně zjistil skutečnosti. Podle komunikace mezi jednatelem společnosti XXX, a jednatelem společnosti XXX byla tato společnost schopna zajistit hangárování Vrtulníku za cenu XXX
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

/měsíčně + DPH (tedy 3/5 ceny hrazené správcem daně) a nezbytné úkony proti jeho znehodnocení nebo poškození. Žalobce tuto komunikace předložil správci daně a odkazoval na ni i v rámci svých odvolání. Citace žalovaného z Úředního záznamu o tom, že správce daně oslovil též společnost XXX a nepochopitelné rozdíly ve výše nabízené ceny za hangárování Vrtulníku od téže společnosti vyvolalo v žalobci pochyby o správnosti Úředního záznamu. Není zřejmé, jakým způsobem byla ze strany správce daně cena za hangárování zjišťována, jaké parametry byly při poptávání zadány ani jak probíhala komunikace. Je jen těžko uvěřitelné, že by správce daně obdržel o cca 1,5 roku dříve nabídku více než 6x dražší. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal, pouze zopakoval argumentaci opírající se o Úřední záznam.

11. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správce daně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí.
13. K *první žalobní námitce* uvedl, že při zahájení exekuce existoval platný exekuční titul splňující všechny podmínky formální i materiální vykonatelnosti, současně neuběhla lhůta pro placení daně. Ačkoli byl exekuční příkaz zástupci žalobce doručen do datové schránky až dne XXX, nelze mít za to, že by exekuce byla vedena neoprávněně a že v ní bylo pokračováno bezdůvodně. Exekuční náklady, spočívající v náhradě hotových výdajů, správci daně skutečně vznikly a byly žalobci po právu uloženy k úhradě. Ani skutečnost, že by přede dnem XXX nebyl exekuční příkaz řádně doručen, by nebyla v posuzovaném případě relevantní, neboť hotové výdaje, k jejichž úhradě správce daně žalobce zavázal, vznikly až poté, co byl exekuční příkaz doručen zástupci žalobce (druhý a třetí kvartál roku 2023). Žalovaný se řádným doručením rozhodnutí o výši hotových výdajů nezabýval, neboť to žalobce v odvolání nenamítal. Správce daně při doručování exekučního příkazu skutečně pochybil v tom, že jej považoval za doručený fikcí, ačkoli nebyl žalobce řádně poučen o důsledcích jeho nevyzvednutí. To však nemá vliv na okamžik zahájení daňové exekuce, ani na zákonnost exekuce jako takové. Exekuční příkaz byl při jeho vydání zaslán správnému adresátovi a správným způsobem. Přestože byl exekuční příkaz řádně doručen až později, exekuce byla prováděna oprávněně. Současně nebylo žalobci jakkoliv znemožněno se proti exekučnímu příkazu a dalším rozhodnutím bránit po jejich řádném doručení.
14. Ke *druhé žalobní námitce* poukázal na spisový materiál, neboť z něj nevyplývá absence souhlasu OČTŘ se zajištěním Vrtulníku. Správce daně dne XXX požádal Krajské státní zastupitelství v Brně, pobočku ve Zlíně, o uvolnění zajištěných movitých věcí k vymožení neuhrazené daňové pohledávky v celkové výši XXX. Tato částka odpovídá pohledávce, o jejíž vymáhání požádala slovenská daňová správa v rámci mezinárodního dožádání. Dne 4. 3. 2022 obdržel správce daně souhlas s výkonem rozhodnutí dle § 79e odst. 2 trestního řádu s tím, aby byl zajištěný Vrtulník využit k vymáhání neuhrazené daňové pohledávky v požadované výši. Exekuční příkaz byl pak vydán dne XXX, tedy až poté, co správce daně již disponoval souhlasem státního zastupitelství se zajištěním předmětného Vrtulníku.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

15. K *třetí žalobní námitce* uvedl, že správce daně přistoupil k zastavení exekuce vedené na základě exekučního příkazu, jelikož dne 15. 9. 2023 obdržel sdělení dožadujícího orgánu Slovenské republiky o zpětvzetí žádosti. Daňová exekuce byla zastavena rozhodnutím správce daně podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu, neboť odpadl důvod, pro který byla nařízena. Tato situace je odlišná od případu posuzovaného Krajským soudem v Ústí nad Labem, který rozhodl o nutnosti považovat exekuční řízení vedené k vymožení nedoplatku pokuty uložené následně zrušeným blokem za neoprávněné ve smyslu § 182 odst. 1 daňového řádu z důvodu nutnosti přihlídnout k principům ovládajícím ukládání trestů ve správním trestání. V žalobou napadeném případě však bylo důvodem pro vydání exekučního příkazu vymáhání daňových nedoplatků, které na rozdíl od pokuty uložené v blokovém řízení nemají povahu sankce.
16. Ke *čtvrté žalobní námitce* odkázal na § 5b odst. 1 zákona o civilním letectví a uvedl, že převod vlastnictví k letadlu zapsanému do leteckého rejstříku nabývá účinnosti dnem zápisu do leteckého rejstříku. Letecký rejstřík je dle § 4 zákona o civilním letectví veřejně přístupný seznam obsahující mimo jiné evidenci letadel a údaje o jejich vlastnících. Správce daně ověřil komu náleží vlastnické právo k vrtulníku a dne 21. 1. 2022 obdržel od Úřadu pro civilní letectví sdělení, že vlastníkem Vrtulníku je ode dne 3. 3. 2021 žalobce. Skutečnost, že žalobce s jinou společností uzavřel dne 3. 5. 2021 kupní smlouvu, není pro určení vlastnického práva k Vrtulníku relevantní. K účinnosti kupní smlouvy a k přechodu vlastnického práva dochází totiž dle § 5b zákona o civilním letectví až dnem zápisu do leteckého rejstříku. Veřejný seznam, do kterého se zapisují věcná práva, tak stojí na principu materiální publicity. V době zahájení daňové exekuce nebyla změna vlastnického práva v leteckém rejstříku zapsána a správce daně tedy neměl pochybnosti o tom, že daňová exekuce postihuje právě majetek žalobce. Za důvodnou nepovažoval ani námitku ohledně probíhajícího soudního sporu o určení vlastnictví k Vrtulníku. Rozhodnutí o výši hotových výdajů vychází z aktuálního stavu věci ke dni jejich vydání. Orgány finanční správy jsou vázány lhůtami a s vydáním rozhodnutí nelze vyčkávat do doby, než příslušný orgán rozhodne o určení vlastnictví k věci. Daňový řád nezná institut přerušení řízení, pokud probíhá řízení o otázce, která by mohla mít vliv na rozhodnutí orgánu finanční správy v jiném řízení dle daňového řádu. Skutečnost, že byl žalovaný upozorněn na uzavřenou kupní smlouvu a na probíhající soudní řízení o určení vlastnického práva k Vrtulníku nic nemění na tom, že zápis vlastnického práva do leteckého rejstříku je konstitutivní a vzhledem k materiální publicitě tohoto veřejného seznamu neměl správce daně pochyb o tom, že exekuci vede k majetku žalobce.
17. Zákon o civilním letectví se dle žalovaného uplatní přesto, že žalobce a společnost XXX určili v kupní smlouvě jako rozhodné slovenské právo. Odkázal na článek II odst. 2 Úmluvy o mezinárodním uznávání práv k letadlům, ze dne 19. 6. 1948, č. 254/1998 Sb. (dále také „Úmluva“), a citoval z něj. Podle článku II odst. 2 Úmluvy pokud tato úmluva nestanoví jinak, určují se účinky zápisu kteréhokoli práva uvedeného v článku I odst. 1 vůči třetím osobám podle právního řádu toho smluvního státu, ve kterém je zaregistrován. Podle článku I odst. 1 Úmluvy se jedná mimo jiné o majetková práva k letadlům. Účinky zápisu do leteckého rejstříku tak bude nutné posuzovat dle českého práva bez ohledu na to, jaké rozhodné právo si smluvní strany určily v kupní smlouvě. Žalovaný k tomu odkázal na důvodovou zprávu k § 69 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jen „ZMPS“) a citoval z ní. Dále odkázala na Čl. 9 odst. 1, 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008, o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (dále jen „nařízení Řím I.“). Uvedl, že § 5b zákona o civilním letectví je imperativním ustanovením ve smyslu Čl. 9 nařízení Řím I. Užití leteckého rejstříku je zcela nezbytné i v případě, kdy Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

si strany ve smlouvě zvolily jiné rozhodné právo. Odmítnutí aplikace uvedeného ustanovení zákona o civilním letectví by bylo v rozporu s veřejným pořádkem. Zároveň odkázal na § 69 odst. 2 ZMPS, z něž citoval. Uvedl, že k obdobnému závěru dospěl rovněž Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 18. 7. 2024, č.j. 11 Af 7/2024 – 35.

18. K *páté žalobní námitce* žalovaný uvedl, že správce daně zvolil společnost XXX, která nabídla druhou nejnižší cenu, a to v částce XXX za měsíc. Nižší nabídku učinila pouze společnost XXX v ceně XXX měsíčně. Z nabídek je nutno vybrat tu nejvýhodnější s přihlédnutím k okolnostem případu. Je tedy třeba brát v úvahu i další náklady (zajištění kvalifikovaného pilota k přeletu, vyřízení povolení k přeletu, pojištění). Správce daně zvolil společnost, jejíž hangár se nachází na stejném letišti, na kterém byl Vrtulník uskladněn Policií. V případě výběru společnosti s nejnižší nabízenou cenou by bylo nutné započítat dále náklady spojené s přeletem Vrtulníku. Správce daně zvolil z nabízených možností tu nejvhodnější s ohledem na okolnosti případu. Dále žalovaný poukázal na zásadu rychlosti řízení s tím, že nutnost přeletu Vrtulníku na jiné letiště by přinesla i další administrativní a časovou zátěž. Je zjevné, že úspora ve výši XXX měsíčně by nepokryla zvýšené náklady spojené s přeletem Vrtulníku na jiné letiště. Snaha o přesné vyčíslení nákladů by v daném případě nebyla účelná. Nehledě na administrativní a časovou zátěž by zřejmě nepřinesla ani úsporu finanční.
19. Dle žalovaného by tomu tak bylo i pokud by měl správce daně k dispozici žalobcem uvedenou nabídku společnosti XXX ve výši XXX. Upozornil, že se tato nabídka uskutečnila v odlišné době, nadto by bylo stále nutné zvážit zvýšené administrativní, časové i finanční náklady spojené s přeletem na jiné letiště.
20. Žalovaný uzavřel, že pro konstatování přiměřenosti nákladů je třeba, aby součástí spisu byl podklad obsahující objektivizovaná zjištění ohledně ceny za určitou službu, která mohou vést k závěru o přiměřenosti ceny za konkrétní úkon. Tímto podkladem může být například údaj vzešlý z vlastní analytické činnosti (např. srovnání veřejně dostupných informací o cenách za danou službu v daném místě a čase, případně údaje získané přímo od poskytovatelé určité služby). Tyto informace Úřední záznam obsahuje.
21. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Důkazy navržené žalobcem soud neprováděl, neboť jsou součástí spisového materiálu, který si od žalovaného vyžádal a jímž se podle ustálené judikatury správních soudů důkaz neprovádí.
23. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Soud o věci uvážil takto:
25. Předně soud uvádí, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

35/2012 – 42). Z ustálené rozhodovací praxe správních soudů dále vyplývá, že se na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů hledí jako jeden celek, kdy případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu mohl zhojit žalovaný (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2012 č. j. 6 Ads 134/2012 – 47).

26. První žalobní námitkou žalobce tvrdil, že není povinen hradit exekuční náklady, neboť daňová exekuce byla vedena neoprávněně. Zároveň uváděl, že mu v průběhu daňového řízení nebylo řádně doručováno až do dne 9. 11. 2022.
27. K tomu soud poukazuje na § 182 odst. 1 daňového řádu, dle kterého *exekuční náklady je povinen hradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně.*
28. Dle § 45 odst. 1 daňového řádu *právnícké osobě se doručuje na adresu jejího sídla. Zahraniční právnícké osobě se doručuje na adresu sídla pobočky nebo jiné organizační složky jejího obchodního závodu zřízené v České republice, týká-li se písemnost činnosti této pobočky nebo jiné organizační složky. Dle odst. 2 téhož ustanovení pokud právnícká osoba požádá správce daně o doručování na jinou adresu v České republice, doručuje se písemnost na tuto adresu, pokud je právnícká osoba na této adrese skutečně umístěna. Dle odst. 3 téhož ustanovení Je-li adresátem právnícká osoba, je oprávněna písemnost převzít osoba oprávněná jednat jménem této právnícké osoby. Písemnost, která není určena do vlastních rukou, se může doručit kterémukoliv zaměstnanci právnícké osoby nebo jiné vhodné fyzické osobě, která se v místě doručení nebo jeho blízkém okolí zdržuje, pokud souhlasí s tím, že odevzdá písemnost adresátovi. Dle odst. 4 téhož ustanovení nebyla-li na adrese pro doručování písemnosti do vlastních rukou nebo jiné písemnosti, jejíž převzetí má být rovněž potvrzeno, zastížená osoba oprávněná převzít písemnost podle odstavce 3, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem upozorní, aby si ji ve lhůtě 10 dnů vyzvedl. Písemnost, která nebyla vyzvednuta ve stanovené lhůtě, může správce daně doručit na adresu místa pobytu fyzické osoby oprávněné jednat jménem této právnícké osoby podle § 24 odst. 2, pokud je mu adresa jejího místa pobytu známa.*
29. Pokud jde o obecnou námitku oprávněnosti exekuce, dle literatury „[o]právněnost či neoprávněnost vymáhání se odvozuje z důvodů pro zastavení daňové exekuce (...), popř. z důvodů, pro které bylo vyhověno námitce dle § 159. (...) Podle daňového řádu půjde zejména o důvody stanovené pod § 181 písmeny a) a v určitých případech e). Odborná literatura se k věci staví tak, že je třeba posuzovat tzv. procesní zavinění oprávněného. To nastává v tom případě, kdy by správce daně v exekučním řízení nezachoval takovou míru pečlivosti, kterou by bylo možno na něm požadovat, jestliže si mohl uvědomit toto porušení své procesní povinnosti a jestli tomu mohl předejít, zda v exekučním řízení pokračoval bezdůvodně, jinými slovy zda z jeho strany šlo o neodpovědné vedení exekuce“. (cit. KOSTOLANSKÁ, Eva, ROZEHNAL, Tomáš. § 182 [Druhy exekučních nákladů]. In: LICHNOVSKÝ, Ondřej, ONDRÝSEK, Roman a kol. Daňový řád. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 854–855.)
30. Žalovaný přesvědčivě odůvodnil, že nedošlo k zastavení exekuce z důvodů dle § 181 odst. 1 písm. a), e) daňového řádu, resp. z důvodu vyhovění námitce dle § 159 daňového řádu. Exekuce byla prováděna na základě řádného exekučního titulu (soud ověřil, že tento exekuční titul, XXX je součástí správního spisu, je veden jako dokument č. 6). S ohledem na obecnou formulaci této námitky soud v podrobnostech odkazuje na závěry žalovaného v bodech 27 až 31, z nich zejména na bod 29 druhostupňového rozhodnutí, s jehož závěry se v plném rozsahu ztotožňuje. Pro úplnost soud shrnuje, že daňová exekuce nebyla vedena neoprávněně, neboť při jejím zahájení existoval vykonatelný exekuční titul a neuběhla lhůta pro placení daně. Pozdější doručení exekučního příkazu žalobci (až dne XXX) nezpůsobuje

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

nezákonnost rozhodnutí daňových orgánů o povinnosti žalobce zaplatit náklady exekuce, neboť ty vznikly v období 2 a 3 Q roku 2023. tedy až po doručení exekučního příkazu žalobci, z něhož vyplynuly rozhodné skutečnosti o vedení exekučního řízení.

31. K námitce stran doručování soud uvádí, že správce daně zachovával potřebnou míru pečlivosti. Splnil povinnost § 45 odst. 1 daňového řádu a doručoval žalobci jako právnické osobě na adresu sídla. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobci byly písemnosti správcem daně doručovány na adresu XXX, a to prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (o adrese sídla žalobce není mezi stranami sporu, žalobce uvedl stejné sídlo v žalobě). Soud v rámci své činnosti z obchodního rejstříku ověřil, že ve veřejném rejstříku není uvedeno sídlo žádné pobočky nebo jiné organizační složky v České republice. Správce daně tak doručoval v souladu s § 45 odst. 1 daňového řádu.
32. Z ustanovení § 45 daňového řádu nelze dovodit povinnost správce daně doručovat písemnosti osobě odlišné od žalobce. Pokud jde o ustanovení § 45 odst. 4 věty druhé daňového řádu, podle níž správní orgány mohou nevyzvednutou písemnost doručit fyzické osobě oprávněné jednat jménem této právnické osoby podle § 24 odst. 2 daňového řádu, dle dosavadní judikatury správních soudů není podle dispozice citované právní normy povinností správních orgánů takto doručovat: „Jde tedy pouze o následné doručování informativního charakteru bez právních účinků, neboť zákonodárce by nemohl připustit, aby právní účinky spojené s doručením písemnosti byly závislé na úvaze správního orgánu, zda k doručení přistoupí nebo nikoli.“ (cit. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2020, čj. 10 Af 15/2019-84, bod 41). Správce daně nepochybil, pokud v průběhu exekučního řízení doručoval na adresu sídla žalobce, a nikoli na adresu jednatele žalobce, jak namítal žalobce v žalobě. Nelze přitom pominout, že důvodem, proč nebyl žalobce až do 9. listopadu 2022 informován, bylo zjevně to, že si nepřebíral poštu na adrese svého sídla (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2024, čj. 8 Af 3/2024-48, bod 48, ve věci téhož žalobce).
33. Důvodná není ani námitka, že měl správce daně doručovat společnosti XXX. V nyní projednávané věci je nutno vzít v úvahu specifika plynoucí ze skutečnosti, že správce daně postupoval na základě Žádosti, tedy v režimu mezinárodní pomoci s vymáháním finančních pohledávek ve smyslu směrnice 2010/24/EU a zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek (dále jen „zákon o mezinárodní pomoci“). Byť se dle § 2 zákona o mezinárodní pomoci postupuje dle daňového řádu, soud podotýká že dožádané orgány nejsou dle ustálené judikatury oprávněny žádosti dožadujících orgánů jiného členského státu EU jakkoliv posuzovat a odmítnout vyjma důvodů taxativně stanovených (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2021, čj. 8 Afs 355/2019-34, bod 11, viz níže). Správce daně tedy zásadně vychází z obsahu žádosti a nezkoumá, zda daňový subjekt neuplatnil plnou moc před správními orgány v cizině. Ze Žádosti, jež je součástí správního spisu, vyplývá, že dožadující orgán neuvedl informace o zástupci žalobce.
34. Je toliko právem a povinností daňového subjektu, aby v řízení dle daňového řádu prokázal, že je zastoupen. Jak plyne z §27 odst. 2 daňového řádu, plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. S ohledem na výše uvedená specifika se nemůže žalobce dovolávat ani § 27 odst. 3 daňového řádu (podle nějž je plná moc je účinná i vůči správci daně, který provádí úkony na základě dožádání). Správce daně nebyl povinen nad rámec obsahu Žádosti z moci úřední šetřit, zda byl žalobce v řízení před orgány cizího

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

státu zastoupen. Pokud ve správním řízení doručoval správce daně za této situace na adresu žalovaného dle § 45 daňového řádu, postupoval v souladu se zákonem.

35. Ani případné pochybení zahraničního dožadujícího orgánu, spočívající v neposkytnutí informace o existenci procesního zastoupení v řízení vedeném v cizině, by však s ohledem na výše citovanou právní úpravu nemělo za následek nezákonnost postupu správce daně v České republice.
36. Mezi stranami není sporu o skutečnosti, že oznámení o písemnostech doručovaných na adresu žalobce nebyla opatřena řádným poučením o důsledcích nevyzvednutí písemnosti. Jak vyplývá z odborné literatury, „[s]právce daně může písemnost do ciziny doručit i sám za užití služeb provozovatele poštovních služeb. Musí ale zajistit, že doručení bude naplňovat požadavky tohoto zákona, má-li být doručeno fikcí. Jedná se zejména o povinnost písemnost uložit (§ 46 odst. 1) a vyzvat k převzetí (§ 46 odst. 2). Nebudou-li požadavky zákona naplněny, nelze písemnost považovat za doručenu fikcí.“ (cit. ONDRÝSEK, Roman. § 45 [Doručování právníkům osobám]. In: LICHNOVSKÝ, Ondřej, ONDRÝSEK, Roman a kol. Daňový řád. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 208–209.) Jediným důsledkem vady řízení spočívající v absenci poučení o důsledcích nevyzvednutí písemnosti je tak skutečnost, že v případě písemností doručovaných tímto způsobem nenastal následek spočívající v doručení fikcí.
37. Rozhodné písemnosti (*Exekuční příkaz na prodej movité věci č.j. 1841479/22/2001-80541-110699, Rozhodnutí o ustanovení znalce č.j. 3124112/22/2001-80541-110699, Rozhodnutí o výsledné ceně movitých věcí č.j. 5280602/22/2001-80541-110699, Dražební vyhláška č.j. 6690514/22/2001-80541-110705, Rozhodnutí o udělení příklepu v elektronické dražbě movité věci č.j. 8165243/22/2001-80543-109497*) byly následně žalobci doručeny dne 9. 11. 2022 prostřednictvím právního zástupce. Z protokolu o nahlížení ze dne XXX, č. j. XXX pak vyplývá, že se žalobce prostřednictvím svého zástupce seznámil s obsahem správního spisu, tedy i s písemnostmi vedenými. Nedostatky v doručování tak byly nejpozději ke dni 24. 11. 2022 zhojeny. Hotové výdaje, k jejichž úhradě byl žalobce zavázán, tedy vznikly až poté, co již byly veškeré písemnosti žalobci řádně doručeny (druhé a třetí čtvrtletí roku 2023). Z výše uvedeného plyne, že v průběhu daňové exekuce nenastaly takové procesní vady, které by vedly k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
38. Námitka není důvodná.
39. Podstatou *druhé žalobní námitky* je tvrzení žalobce, že správce daně přistupoval ke zpeněžení zajištěné movité věci (Vrtulníku) za účelem vymáhání podstatně větší pohledávky, než byl udělen souhlas ze strany orgánů činných v trestním řízení.
40. Podle §79e odst. 2 trestního řádu *s věcí, na kterou se vztahuje rozhodnutí o zajištění, lze v rámci výkonu rozhodnutí, veřejné dražby, exekuce nebo insolvenčního řízení nakládat jen po předchozím souhlasu předsedy senátu a v přípravném řízení státního zástupce. Na úhradu pohledávek, které jsou předmětem výkonu rozhodnutí, veřejné dražby, exekuce nebo insolvenčního řízení, se přednostně použije věc nedotčená rozhodnutím o zajištění*
41. Ze Žádosti, jež je součástí správního spisu, soud zjistil, že se dožadující orgán domáhal vymožení pohledávky v celkové výši XXX. Z usnesení Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne XXX, č. j. XXX, soud zjistil, že byl správci daně k jeho žádosti udělen souhlas „*byl zajištěný majetek – vrtulník registrace XXX (...) využit k vymáhání neuhrazené daňové pohledávky, a to až do celkové výše XXX*“. Z exekučního příkazu na prodej

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

movitých věcí ze dne XXX, č. j. XXX, plyne, že správce daně nařídil daňovou exekuci prodejem movitých věcí k vymožení nedoplatku ve výši XXX, a dále příslušného úroku z prodlení ke dni XXX. Z rozhodnutí o výši hotových výdajů přitom vyplývá, že těmito rozhodnutími byly stanoveny k náhradě hotové výdaje, které vznikly správci daně právě při provádění daňové exekuce nařízené exekučním příkazem č. j. XXX.

42. Z výše uvedených dokumentů obsažených ve správním spise je tak zřejmé, že správce nakládal s Vrtulníkem po předchozím souhlasu státního zástupce dle §79e odst. 2 trestního řádu. Jak správně uvedl žalovaný, exekuční příkaz byl vydán dne XXX, tedy až poté, co byl dne XXX vydán souhlas OČTŘ. Na tomto závěru ničeho nemění ani skutečnost, že správce daně nařídil v rámci předmětného exekučního příkazu také vymožení příslušejícího úroku z prodlení a exekučních nákladů. Jelikož byl vydán řádný souhlas k využití Vrtulníku za účelem uspokojení jistiny, nemohlo zahrnutí příslušenství do exekučního příkazu vést k nezákonnosti nakládání s Vrtulníkem. Otázka, zda by v takovém případě mohl správce daně ihned využít získané peněžní prostředky z výtěžku takové daňové exekuce k uspokojení předmětného příslušenství, přitom není předmětem nyní probíhajícího řízení před soudem, neboť nemá na zákonnost rozhodnutí o nákladech této daňové exekuce vliv.
43. Námitka není důvodná.
44. Podstatou *třetí žalobní námitky* je tvrzení žalobce, že o neoprávněnosti požadavku na hrazení nákladů exekuce svědčí, že daňová exekuce nařízená exekučním příkazem č. j. XXX byla zcela zastavena rozhodnutím o zastavení daňové exekuce ze dne XXX, č. j. XXX. Žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 11. 2020, čj. 15 Af 7/2018-38.
45. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, „*v režimu mezinárodní pomoci s vymáháním finančních pohledávek ve smyslu směrnice 2010/24/EU a zákona o mezinárodní pomoci nejsou české dožádané orgány oprávněny žádosti dožadujících orgánů jiného členského státu EU (anebo i jiného státu podle zákona o mezinárodní pomoci) jakkoliv posuzovat a odmítnout vyjma důvodů taxativně stanovených. Stejně tak dožádaným orgánům nepřísluší jakkoliv posuzovat zákonnost či správnost žádosti dožadujícího orgánu cizího státu, resp. pohledávky, k jejímuž vymožení je taková žádost podána. Právní úprava mezinárodní pomoci tedy neumožňuje přezkoumávat právní důvody, na nichž se zakládá jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném státu, který je titulem pro její vymáhání (a je součástí žádosti dožadujícího orgánu). (...) Tento systém je založen na zjednodušení a zefektivnění vymáhání pohledávek vzniklých v některém členském státě EU, pokud je jejich vymožení možné ve státě jiném. Vyjma vyjmenovaných důvodů (viz čl. 18 směrnice 2010/24/EU) tak orgány v dožádaném státě z žádosti o vymožení pohledávky bez dalšího vychází a postupem podle svých procesních právních předpisů ji namísto dožadujícího státu vymáhají“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2021, čj. 8 Afs 355/2019-34, bod 11)*
46. Aplikováno na věc žalobce nebyl správce dane oprávněn přezkoumávat zákonnost či správnost Žádosti, resp. pohledávky, k jejímuž vymožení byla Žádost podána, vyjma důvodů vyplývajících ze zákona o mezinárodní pomoci, resp. směrnice 2010/24/EU (žalobce ostatně naplnění žádného z těchto důvodů nenamítal). Správci daně tedy právem postupoval na základě Žádosti a činil úkony potřebné k vymáhání pohledávky. Souladný se zákonem byl i postup správce daně, který po zpětvzetí Žádosti dožadujícím orgánem řízení dle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu zastavil. A stejně tomu bylo, když na základě nové žádosti dožadujícího orgánu o mezinárodní pomoc ze dne XXX vydal nový exekuční příkaz. Postup Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

správce daně tedy nenaplnil znaky neoprávněného provedení daňové exekuce ve smyslu § 182 daňového řádu. Právě naopak, správce daně řádně plnil veškeré své zákonné povinnosti. Domnívá-li se žalobce, že dožadující orgán podal žádost o mezinárodní pomoc neoprávněně, je na žalobci, aby se domáhal náhrady škody na tomto dožadujícím orgánu.

47. Žalovaný správně poukázal na nepřiléhavost rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 11. 2020, č. j. 15 Af 7/2018-38, pro odlišný skutkový stav. Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval za situace, kdy byl v rámci obnoveného řízení zrušen blok na místě nezaplacenou pokutu, a uvedl *„pokuta uložená v blokovém řízení je sankcí a je na ni nutno nablížet jako na správní trestání. S přihlédnutím k principům ovládajícím v obecné rovině ukládání trestů je nutné dospět k závěru, že zrušení pokutového bloku v rámci obnoveného řízení musí mít právní účinky ex tunc a na osobu, které byla původně blokem uložena pokuta, je nutno po právní moci rozhodnutí o zrušení bloku v rámci obnoveného řízení hledět, jako by nikdy trestána nebyla.“* (bod 17). Tak tomu však v nyní projednávané věci nebylo, neboť ta se týkala vymáhání daňových nedoplatků na žádost v režimu mezinárodní pomoci (tedy nikoli v řízení sankčního charakteru). V nyní posuzované věci se neuplatí právní fikce, že Žádost nikdy nebyla podána. Žalovaný tyto skutečnosti vyhodnotil věcně správně a v souladu se zákonem.
48. Námitka není důvodná.
49. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce argumentoval, že mu nenáleží, a ani v době vydání prvostupňového rozhodnutí nenáleželo, vlastnické právo k Vrtulníku. Zdejšímu soudu je z jeho činnosti známo, že žalobce uplatnil totožnou žalobní námitku v řízení před jedenáctým senátem městského soudu, který se s touto námitkou zevrubně vypořádal v pravomocném rozsudku ze dne 18. 7. 2024, č. j. 11 Af 7/2024 – 35, body 41 až 47. Devátý senát neshledal důvodu se od závěrů jedenáctého senátu odchýlit.
50. Dle § 5b odst. 1 zákona o civilním letectví věty druhé *převod vlastnictví a zástavního práva k letadlu zapsanému do leteckého rejstříku nabývá účinnosti dnem zápisu do leteckého rejstříku.*
51. Dle § 69 odst. 2 ZMPS *věcná práva k plavidlům a letadlům, která se zapisují do veřejného rejstříku, jejich vznik a zánik se řídí právním řádem státu, v jehož působnosti je tento rejstřík veden.*
52. Dle Článku II odst. 2 Úmluvy *pokud tato úmluva nestanoví jinak, určují se účinky zápisu kteréhokoli práva uvedeného v Článku I odst. 1 vůči třetím osobám podle právního řádu toho smluvního státu, ve kterém je zaregistrován.*
53. Podle Článku II odst. 2 Úmluvy platí, že pokud tato úmluva nestanoví jinak, určují se účinky zápisu kteréhokoli práva uvedeného v článku I odst. 1 vůči třetím osobám podle právního řádu toho smluvního státu, ve kterém je zaregistrován. Podle článku I odst. 1 Úmluvy se jedná mimo jiné o majetková práva k letadlům. Výše citovanou právní úpravu je pak nutno vykládat ve světle ustanovení § 69 ZMPS, podle jehož odst. 2 věcná práva k plavidlům a letadlům, která se zapisují do veřejného rejstříku, jejich vznik a zánik se řídí právním řádem státu, v jehož působnosti je tento rejstřík veden. Z důvodové správy k předmětnému ustanovení pak plyne, že *„z ustanovení Úmluvy o mezinárodním uznávání práv k letadlům, Ženeva 19. 6. 1948, č. 254/1998 Sb., vyplývá, že také věcná práva k letadlům, jejich zřízení, převody, účinky zápisu práva vůči třetím osobám se řídí právem smluvního státu, ve kterém je zaregistrována státní příslušnost letadla.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

54. Ke stejnému závěru je nutné dospět i na základě nařízení Řím I. Dle čl. 9 odst. 2. nařízení Řím I tímto nařízením není v žádném případě dotčeno použití imperativních ustanovení práva země soudu. Podle čl. 9 odst. 1 nařízení Řím I imperativní ustanovení jsou ustanovení, jejichž dodržování je pro stát při ochraně jeho veřejných zájmů, jako např. jeho politického, společenského a hospodářského uspořádání zásadní do té míry, že se vyžaduje jejich použití na jakoukoli situaci, která spadá do jejich oblasti působnosti, bez ohledu na právo, které by se jinak na smlouvu podle tohoto nařízení použilo. Článek 21 nařízení Řím I stanoví, že použití některého ustanovení práva kterékoli země určeného na základě tohoto nařízení může být odmítnuto pouze v případě, že by bylo zjevně neslučitelné s veřejným pořádkem místa soudu.
55. V nyní projednávané věci je závaznost údajů v leteckém rejstříku pro třetí osoby v souladu s veřejným pořádkem. Jak přílehlavě uvedl jedenáctý senát městského soudu, „*[Letecký rejstřík je veřejný rejstřík, který je ovládán principem formální i materiální publicity. To znamená, že každý má právo do tohoto seznamu nahlížet a současně je chráněna dobrá víra v to, že v rejstříku uvedené informace jsou pravdivé. Je zcela nepochybně z hospodářských i společenských důvodů ve veřejném zájmu státu, aby údaje zapsané ve veřejném rejstříku byly uvedeny v souladu se skutečným stavem. Použití uvedeného ustanovení je tedy nezbytné i v situaci, kdy si strany zvolily ve smlouvě jiné rozhodné právo. V opačném případě by byl letecký rejstřík pouze relativně bezvýznamnou evidencí letadel, neboť by nebylo zajištěno, že se nablížejší osoby mohou spolehnout na pravdivost a správnost v něm uvedených informací.*“ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2024, č. j. 11 Af 7/2024 – 35, bod 45).
56. Z výše citované právní úpravy jednoznačně plyne, že převod vlastnictví k letadlu zapsanému do leteckého rejstříku nabývá účinnosti dnem zápisu do leteckého rejstříku. Letecký rejstřík stojí na principu materiální publicity a zápis změny vlastníka letadla do leteckého rejstříku je svojí povahou konstitutivní. K převodu vlastnického práva k Vrtulníku na společnost XXX tedy nemohlo dojít pouze na základě kupní smlouvy a předávacího protokolu, nýbrž až dnem nabytí účinnosti zápisu do rejstříku, a to bez ohledu ujednání v soukromoprávní kupní smlouvě uzavřené mezi žalobcem a společností XXX (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2024, č. j. 11 Af 7/2024 – 35, bod 42).
57. Správce daně nadto postupoval v souladu se zákonem, pokud ke smluvnímu ujednání, jímž si žalobce a společnost XXX určili v kupní smlouvě jako rozhodné slovenské právo, nepřihlédl. Obdobně není důvodná námitka žalobce stran probíhajícího sporu o vlastnictví k Vrtulníku před slovenskými soudy. Žádná ze stran sporu neuváděla žádné skutečnosti, z nichž by plynulo, že v době vydání napadeného rozhodnutí bylo slovenským soudem rozhodnuto ve věci samé. Správce daně i žalovaný tedy zcela oprávněně vycházeli z údaje uvedeného v leteckém rejstříku, že vlastníkem Vrtulníku byl žalobce. Neměli přitom jediného důvodu vyčkávat na rozhodnutí civilních soudů ve Slovenské republice. Vzájemná práva a povinnosti mezi žalobcem a společností XXX nebyla pro daňové orgány, jež oprávněně vyšly z informací obsažených v leteckém rejstříku, rozhodná. Ani zdejší soud se proto nezabýval žalobcem navrženými důkazy ve věci převodu Vrtulníku na společnost XXX a souvisejícího soudního sporu ve Slovenské republice.
58. Námitka není důvodná.
59. V *páté žalobní námitce* žalobce brojil proti výši nákladů exekuce, přičemž argumentoval, že skladování Vrtulníku mohlo být zajištěno s nižšími náklady.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

60. Z úředního záznamu ze dne XXX, č. j. XXX, vyřizuje: XXX, odborný referent (Úřední záznam), soud zjistil, že správce daně oslovil společnosti XXX (cena XXX /rok), XXX, (cena XXX /měsíc), XXX (cena XXX /měsíc), XXX (nedisponoval požadovanou kapacitou), XXX (XXX /měsíc) a XXX (XXX /měsíc).
61. Zásadu hospodárnosti zakotvuje § 7 odst. 2 daňového řádu, podle jehož věty první správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Jak vyplývá z odborné literatury, „[u]žitím pojmu ‚nikomu‘ je vyjádřen požadavek účelných a hospodárných postupů tak, aby náklady nevznikaly zbytečně jak správci daně (potažmo státnímu rozpočtu, z něhož je jeho činnost financována), tak i komukoliv jinému. Postup správce daně však nesmí být na újmu osobám zúčastněným na správě daní tak, aby byly omezeny na svých právech (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 10. 1998, sp. zn. 7 A 157/1995). (...) Hospodárný postup správce daně bude zpravidla i naplněním zásady zdrženlivosti a přiměřenosti (srov. § 5 odst. 3), podle níž má správce daně šetřit práva a právem chráněné zájmy osob zúčastněných na správě daní v souladu s právními předpisy a používat při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je co nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.“ (cit. BAXA, Josef. § 7 (Rychlost a hospodárnost). In: BAXA, Josef, Ondřej DRÁB, Lenka KANIOVÁ, Petr LAVICKÝ, Alena SCHILLEROVÁ, Karel ŠIMEK a Marie ŽIŠKOVÁ. *Daňový řád: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-1-23]. ASPI_ID KO280_2009CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.) Zároveň nelze pominout, že „zásada hospodárnosti se nevyhne konfliktu s jinými zásadami a právy osob zúčastněných na správě daní. Z tohoto důvodu bude nezbytné mezi dotčenými zájmy poměřovat a zohlednit princip proporcionality.“ (cit. ONDRÝSEK, Roman. § 7 [Minimalizace průtahů a nákladů]. In: LICHNOVSKÝ, Ondřej, ONDRÝSEK, Roman a kol. *Daňový řád*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 47.)
62. Z výše uvedených východisek vyplývá, že správce daně je povinen vážit veškeré skutkové okolnosti v daném místě a čase. Úřední záznam je dle soudu dostatečným podkladem pro přezkoumání postupu správce daně. Absence dokumentace bližší písemné komunikace mezi správcem daně a oslovenými společnostmi přezkoumání postupu správce daně a napadeného rozhodnutí nebrání. Z Úředního záznamu je totiž ověřitelné, jakým postupem správce daně postupoval a na základě jakých skutkových okolností jednal. Z Úředního záznamu je patrné, že správce daně oslovil několik konkurenčních subjektů. Díky tomu nejen získal možnost porovnat výhodnost jednotlivých nabídek, ale zároveň získal představu o obvyklých cenách za poptávanou službu na relevantním trhu.
63. Správce daně postupoval v souladu se zákonem, pokud při výběru společnosti, které uskladnění Vrtulníku svěřil, hodnotil nejen nabízenou cenu za uskladnění, ale také veškeré vícenáklady či povinnosti a rizika spojená s jednotlivými nabídkami. Vybral-li správce daně společnost XXX s ohledem na skutečnost, že se nachází v rámci jednoho letiště spolu s hangárem XXX, kde se Vrtulník nacházel, jednal v souladu se zásadou hospodárnosti. Správce daně tímto postupem minimalizoval náklady na přelet do místa uskladnění a zároveň tímto postupem eliminoval rizika spojená s tímto přeletem. Cena XXX /měsíčně byla obvyklá zjištěné cenové hladině, z nabídek, jež správce daně získal, patřila mezi nejnižší (nižší cenu nabídla toliko společnost XXX, která však sídlí v XXX, a jak správně uvedl žalovaný, bylo by tedy nutno realizovat přelet do XXX).
64. Skutečnost, že společnost XXX nabídla v rámci e-mailové komunikace s panem XXX dne XXX nižší cenu (XXX /měsíc) sama o sobě nevyvrací poznatky správce daně, že mu byla ke dni XXX nabídnuta ze strany téže společnosti cena výrazně vyšší. Tato skutečnost může mít Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

mnohé legitimní příčiny a nečiní proto obsah Úředního záznamu nevěrohodným. Ostatně ani v e-mailu, jež je součástí správního spisu, zástupce společnosti XXX pan XXX neuvedl takové skutečnosti, které by obsah Úředního záznamu znevěrohodnily. Nadto soud opakovaně zdůrazňuje, že je nutno brát v úvahu také náklady a rizika spojená s přeletem Vrtulníku na jiné letiště, přičemž v případě výběru společnosti XXX by bylo nutno tyto náklady vynaložit. A to správce daně právem zohlednil.

65. Námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

66. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

67. Výrok o nákladech účastníků řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.* Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, proto mu nenáleží náhrada nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. ledna 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.